

Óbuda Újságnak – Schäffer Erzsébettől

Levél Csillaghegyre

Egy fatáblácska üzenete

Valaha régen, amikor még fapados ülései voltak a hévnek, vidéki, bejáró diák voltam. Sose felejttem el, amikor Pomáz felől a csillaghegyi megállóba érkeztünk, valahogy megváltozott a világ. Nők szálltak föl kesztyűben, kalapban, nem puccosak, de mégis. Emlékszem egy idős nénire, minden reggel horgolt cérnakesztyűt viselt, mint a temesvári ómamám. És persze a fiúk! Mert leginkább őket figyeltem. Sporttáskával a vállukon, szinte mind kézzel kötött pulóverben szállt föl Csillaghegyen. Jó volt látni őket. Valami otthonról hozott jó üzenet volt a horgolt kesztyűk, a kalapok és a kötött pulóverek mögött.

Ez a régi emlék tört föl akkor, amikor tíz éve, először takarítottunk együtt a csillaghegyi utcákon. Égig ért a kedvünk, a kertben gulyás rotyogott, a fákon madzagon régi csillaghegyi képek lógtak, tervek születtek, kedv és vágy lobogott mindenkiben: közösséget akarunk, érdeemes munkálkodást a lakóhelyért, egymásért, magunkért.

Akkor, 2000-ben alakult újjá az 1912-ben megszületett Csillaghegyi Polgári Kör Egyesület. Volt vita a név körül, igen. Mert valahogy ebben a Kárpát-medencébe települt édes hazában, mindig magyarázatra szorul valami és nagyon össze kell kapaszkodni, hogy

egyeterthessünk. És akkor összekapaszkodtunk. A Csipke néven emlegetett egyesület munkálkodása nem csak a minden ősszel és tavasszal megrendezett szemétszűréssel folytatódott. Előadásokkal, egészségszűréssel, ingyenes jogsegély-szolgálatokkal, a kézműves foglalkozásokat tartó Csipke-műhellyel, gyerekprogramokkal, a rászorulóknak részére eljuttatott karácsonyi ajándécsomagokkal, a hév-megállóban felállított karácsonyfával, gyerekeket megszólító Mikulással...

És folytatódott, amikor farsangkor kolompokkal, kereplővel, az égetni való kisé-bábuval végigjártuk az utcákat, iskolákat, óvodákat... a kolbásztöltő versennyel, muzsikáló estékkel. Folytatódott a közösségteremtő Zsámboky Pál emlékére fölavatott keresztel és azóta is az ünnepi megemlékezésekkel. És volt egy, tán az egész Csillaghegyet megmozgató Helytörténeti Kiállítás. A közösségi ház könnyes, nevetős találkozások helyszíne lett. Ott álltak az emberek a fényképek és tárgyak között, emlékeztek, meséltek, anekdotáztak...

Most, a Csillaghegyi Polgári Kör Egyesület szervezésében november 28-ikán, szombaton délután újra megnyílik egy talán még gazdagabb Helytörténeti Kiállítás. A Csillaghegyi Községi Házba a rendezők szeretettel és nyitott szívvel várnak minden kedves csillaghegyit. És minden érdeklődőt. Olyan jó lenne nemcsak a boltban, a hentesnél, a postán, az orvosnál, a fodrásznál vagy csak úgy az utcán köszönni, találkozni. Olyan jó lenne megint együtt lenni, minden pajzs és

vértezet nélkül... Azzal a régi vággyal, hogy sokfélék vagyunk igen, de itt élünk, itt van az otthonunk. Itt kell és lehet tennünk valamit, valami méltót, ahogy a régiek is tették, küszködve, vitázva, mégis elfogadón, figyelve egymásra, összekapaszkodva. Összekapaszkodva. Másképp nem megy.

Sok éve egyszer Gyökössy Bandi bácsinál, a felejthetetlen lelkepszichológusnál jártam. Megláttam az asztalán egy rózsafából faragott kis táblát. Egyetlen szó állt rajta: Mégis...

Észrevette, hogy ott a szemem. Rám nézett, mosolygott.

– Látja, ha kétség fog el, ez a szó figyelmeztet...
Mégis...

Ma, amikor annyi minden összezavarodik az emberben, érdemes ebbe a szóba kapaszkodni. Mégis...
És nekilátni.

Schäffer Erzsébet